

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně: Ö. M.
 st. příslušnost T. r.
 bytem X

zast. advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
 sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2024, č. j. MV-1813-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 3. 2024, č. j. MV-1813-4/SO-2024, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Martiny Šamlotové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, předcházející průběh řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně podala dne 31. 8. 2021 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), tj. po 5 letech nepřetržitého pobytu na území České republiky. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 10. 2022 („prvostupňové rozhodnutí“).
2. V rámci řízení o žádosti správní orgán zjistil, že žalobkyně uvedla při výpovědi nepravdivé skutečnosti, byl proto dán důvod pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tvrdila totiž záměrně, že její manželství i nadále existuje, přestože musela vědět, že bylo rozvedeno. Žalobkyně na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 28. 2. 2020 do 27. 2. 2025, kdy nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl její bývalý manžel D. S. (nar. X). Žalobkyně tedy zároveň neplnila účel pobytového oprávnění, což byl další důvod zamítnutí její žádosti dle § 75 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně na území České republiky pobývá od roku 2012, přičemž ve společné domácnosti s ní žijí tři nezletilé děti – dcery D. D. (nar. X), D. R. (nar. X), a D. Z. (nar. X), všechny plní školní docházku. Nejstarší dcera žalobkyně, D. D. (nar. X), je zletilá a je občankou ČR. Mladší dcery se narodily na území ČR a mají zde povolený trvalý pobyt, jsou zde integrované, hovoří česky a k zemi původu mají malé nebo žádné vazby.
4. Po vyhodnocení zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dospěl správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené. Uvedl, že jeho důsledkem je nevydání nejvyššího druhu pobytového oprávnění na území, nikoli přímo ukončení pobytu žalobkyně vedoucí k její povinnosti vycestovat z území ČR. Napadeným rozhodnutím není žalobkyni další pobyt na území ČR zakázán, ani jí není znemožněno do budoucna požádat o pobytové oprávnění. Žalobkyně je v produktivním věku a nemá zdravotní potíže. Správní orgán i přes vazby žalobkyně na území musel zohlednit, že u výsledku bezostyšně lhala a také vědomě zamlčela skutečnosti během řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu v roce 2020. Také zohlednil, že žalobkyně má platné povolení k dlouhodobému pobytu až do 27. 2. 2025, zamítnutí její žádosti o povolení k trvalému pobytu tedy bude mít minimální dopad do jejího soukromého a rodinného života.
5. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítala, že „uvádění nepravdivých skutečností“ jako důvod pro zamítnutí žádosti je v rozporu se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty („směrnice“). Nespadá totiž pod pojmy zachování veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti. Co se týká důvodu neplnění účelu pobytu, žalobkyně uvedla, že *de facto* účel sloučení rodiny naplňuje, neboť žije ve společné domácnosti s nezletilými dcerami, o něž pečuje. Zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně byl posouzen nedostatečně.
6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí potvrdila závěry rozhodnutí prvostupňového. K námitkám uvedla, že dle čl. 7 směrnice je způsob prokázání splnění podmínek ponechán na členském státu, není tedy vyloučena možnost zamítnutí žádosti v případě uvádění nepravdivých skutečností, které ovlivňují posouzení žádosti. Co se týká účelu pobytu, systém zákona o pobytu cizinců je postaven na tom, že cizinec musí plnit účel, za nímž mu bylo pobytové oprávnění uděleno (vyjma povolení k trvalému pobytu) a pro získání trvalého pobytu tak musí činit po dobu minimálně pěti let (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Účelem tohoto systému je umožnit získat povolení

k trvalému pobytu cizincům, kteří dosahují určité míry integrace, slouží však i k ochraně pracovního trhu apod. Žalovaná zároveň odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2020, č. j. 29 A 135/2017-41. A prvostupňové rozhodnutí rovněž hodnotila jako přiměřené, z obdobných důvodů jako správní orgán prvního stupně.

II. Žaloba a vyjádření žalované

7. Žalobkyně uvedla, že od roku 2012 pobývá na území ČR za účelem sloučení s manželem, od roku 2021 je však rozvedena. S bývalým manželem ve společné domácnosti nežije, ve společné domácnosti však žije se svými čtyřmi dcerami. Žalobkyně z důvodu neznalosti právních předpisů včas Ministerstvu vnitra neoznámila změnu v rodinném stavu, resp. včas neoznámila změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu.
8. Napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné ze dvou důvodů, které uváděla již v odvolání. Namítla, že důvod pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. uvedení nepravdivých skutečností, je v rozporu se směrnicí. Tato směrnice totiž neuvádí nic o tom, že by bylo možné žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnout na základě uvedených „nepravdivých skutečností u výsledku“. Podmínky získání povolení jsou upraveny v čl. 4–5 směrnice, přičemž korektivem pro získání povolení k trvalému pobytu je zachování veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, což na daný případ nedoléhá, neboť se jedná o instituty odlišné od nepravdivých skutečností při výsledku, přičemž užití této normy předpokládá přiměřený ohled na délku pobytu a vazby v zemi původu.
9. Napadené rozhodnutí je z uvedených důvodů v rozporu se směrnicí, neboť argumentace žalované není opodstatněná. Čl. 7 směrnice nelze podle žalobkyně vykládat tak, že „způsob prokázání splnění podmínek je ponechán na členském státu“. Jedná se o výklad nezákonně extenzivní a argumentace žalované je nepřezkoumatelná.
10. Dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí podle žalobkyně je, že nebyla dostatečně zohledněna otázka proporcionality jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, na které správní orgán odkázal, na případ žalobkyně nedopadá. Všechny nezletilé dcery žalobkyně s ní sdílí společnou domácnost a mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Tím žalobkyně *de facto* účel pobytu sloučení rodiny stále naplňuje.
11. Dle aktuální judikatury jsou správní orgány povinny vypořádat se téměř vždy se zásahem správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Pokud nejbližší rodina žalobkyně realizuje na území ČR plnohodnotně svůj život na základě povolení k trvalému pobytu, není důvodu, aby toto nejvyšší pobytové oprávnění nebylo uděleno i žalobkyni. Pokud k tomu nedošlo, jedná se o zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, zvláště za situace, kdy byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu a žalobkyni reálně hrozí, že může své aktuální pobytové oprávnění pozbyt.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, v němž se dostatečně vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O

žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).

14. Žádost žalobkyně byla zamítnuta ze dvou důvodů. Jednak proto, že žalobkyně v rámci výsledku před správním orgánem lhala o tom, že její manželství je i nadále funkční, přestože bylo rozvedeno. To žalobkyně ani nepopírá. A dále proto, že neplnila na území účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Toto povolení bylo totiž navázáno na pobyt jejího manžela a po rozpadu manželství, resp. společného rodinného soužití s manželem (manželství fakticky netrvalo od roku 2018, rozvedeno bylo od roku 2021) žalobkyně účel pobytu nezměnila. Jakkoli se jedná o důvody relativně samostatné, v případě žalobkyně spolu souvisejí.
15. První důvod, který je zakotven v § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalobkyně považuje za rozporný se směrnicí. Je pravdou, že směrnice výslovně jako důvod pro nepřiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta nezmiňuje „uvádění nepravdivých skutečností u výsledku“. To však ještě neznamená, že by se nemohlo jednat o důvod, jehož výslovné zakotvení v zákoně o pobytu cizinců by bylo v rozporu s požadavky směrnice. Je potřeba jej totiž v případě žalobkyně vnímat ve spojení s druhým důvodem pro zamítnutí její žádosti, totiž že žalobkyně před podáním žádosti o trvalý pobyt neplnila účel předcházejícího pobytu.
16. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že dlouhodobý pobyt každého cizince na území musí sledovat nějaký konkrétní účel – typicky zaměstnání, studium, podnikání nebo sloučení rodiny. Zároveň je nezbytné, aby cizinec během celé doby pobytu tento účel fakticky naplňoval. Nestačí tedy (jako v případě žalobkyně), pokud zde cizinka pobývá za účelem sloučení rodiny s manželem, který zde má povolený pobyt, aniž by takové společné soužití bylo skutečně realizováno. Pokud účel povoleného pobytu není plněn, jedná se o důvod ke zrušení takového povolení k pobytu, neboť k němu není cizinec oprávněn. Jedná se tedy o pobyt neoprávněný.
17. Na skutečnost, že žalobkyně neplní podmínky povoleného pobytu, tj. pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem, nemá vliv zjištění, že žalobkyně na území pobývá se svými nezletilými dcerami, tedy rovněž se svojí rodinou. Pokud tuto skutečnost správnímu orgánu neoznámila a nezajistila tak změnu pobytového oprávnění, nesplnila tím své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. K takovému zjištění pak správní orgán musel při posouzení žádosti žalobkyně o pobytové oprávnění přihlédnout.
18. Podle článku 4 směrnice přiznávají členské státy právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali *oprávněně* a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let. Z uvedeného pravidla vyplývá, že pokud žalobkyně bezprostředně před podáním žádosti užívala neoprávněné pobytové oprávnění, na jehož podkladě na území ČR pobývala, nesplnila jednu ze stěžejních podmínek směrnice pro přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. I kdyby tedy žalobkyně jinak splňovala všechny ostatní podmínky pro získání pobytového oprávnění dlouhodobě pobývajícího rezidenta (čl. 5, čl. 6 směrnice), jak na ně poukazovala, takové oprávnění by jí s ohledem na požadavek oprávněnosti bezprostředně předcházejícího pobytu nemohlo být přiznáno.
19. V případě žalobkyně představovalo zjištění, že neplnila na území účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, ve spojení se zjištěním, že o této skutečnosti při výsledku před správním orgánem lhala, důvod pro zamítnutí její žádosti, a to zcela v souladu

se základním pravidlem směrnice v čl. 4. Ve vztahu ke zjištění, že žalobkyně v rámci výsledku před správním orgánem lhala o společném soužití s manželem je zároveň nutno zdůraznit, že se jedná o skutečnost podstatnou pro posouzení její žádosti o povolení k trvalému pobytu. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. j. 7 Azs 47/2024-29, který žádné pochybnosti o souladu důvodu dle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s unijním právem neměl, toto ustanovení je třeba vztáhnout právě na tyto situace. Tj. případy, v nichž cizinec uvede ve své výpovědi nepravdivé informace týkající se skutkové okolnosti, která je podstatná pro posouzení jeho žádosti. A nepravdivá informace žalobkyně o tom, že i nadále plní účel povoleného pobytu, byla pro řízení o její žádosti podstatná.

20. Pokud se tedy žalobkyně v rámci svého výsledku před správním orgánem snažila vytvořit zdání, že je splněna podmínka předchozího oprávněného pobytu stanovená pro vydání povolení k trvalému pobytu, je zcela na místě přisvědčit závěru správních orgánů, že byly naplněny důvody, jejichž existenci zákonodárce spojuje se zamítnutím žádosti o trvalý pobyt. K argumentaci žalobkyně lze rovněž podotknout, že pokud by se jí podařilo povolení k trvalému pobytu získat na podkladě nepravdivých informací, jednalo by se současně o důvod pro ztrátu či odnětí takto podvodně získaného pobytového oprávnění dle čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice. Jedná se o projev základního právního principu, že z podvodného jednání nemůže vzniknout právo či oprávněný nárok, resp. o projev ochrany poctivého jednání (k tomu srov. též rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48). Potud tedy žalobní argumentaci přisvědčit nelze.
21. Dále se soud zabýval opodstatněností námitky žalobkyně, že ze strany správních orgánů nebyly dostatečně posouzeny dopady napadeného rozhodnutí (tj. skutečnost, že žalobkyně nezískala povolení k trvalému pobytu) do jejího soukromého a rodinného života.
22. Nejvyšší správní soud se ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil k tomu, za jakých okolností je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dospěl k závěru, že i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence“* (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53).
23. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (účinný ode dne 15. 8. 2017), podle něhož se přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Taktéž otázka charakteru pobytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá dle Nejvyššího správního soudu žádný vliv na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (shodně srov. body 31 a 32 odůvodnění rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, nebo bod 31 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/ 2012–39).

24. Správní orgány se dopadem napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života zabývaly; ostatně důvod pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců takový postup správním orgánům výslovně ukládá. Soud se však nemohl ztotožnit s úvahami, na jejichž podkladě byl přijat závěr, že takový nepřiměřený zásah napadené rozhodnutí nepředstavuje.
25. Předně není možné považovat za relevantní skutečnost, že žalobkyně bude i po zamítnutí žádosti o trvalý pobyt disponovat pobytovým oprávněním až do roku 2025. Nutno připomenout, že pokud bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobkyně povolený účel pobytu již neplní, je povinností správních orgánů zahájit *ex officio* řízení o zrušení tohoto pobytového oprávnění [§ 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců]. Nebylo tak možné postavit na jisto, zda žalobkyně skutečně bude mít platné povolení k pobytu na území České republiky až do roku 2025.
26. Správním orgánům bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí známo, že žádost žalobkyně o změnu účelu dlouhodobého pobytu, kterou podala dne 23. 1. 2023, byla rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2023, č. j. MV-161997-4/SO-2023, pravomocně zamítnuta. Za této situace byla na stole otázka, zda žalobkyně bude muset z území České republiky vycestovat, neboť nebude disponovat žádným pobytovým oprávněním, na jehož podkladě by zde mohla společně se svými dětmi *oprávněně* pobývat. Ostatně i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná si uvědomovala možné porušení čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, pokud by žalobkyně musela z území České republiky vycestovat. I přes tuto skutečnost se však spokojila s tím, že zde žalobkyně pobývá na podkladě dosud nezrušeného pobytového oprávnění, jakkoli si byla vědoma toho, že žalobkyně neplní povolený účel pobytu. A již se proto (stejně jako správní orgán prvního stupně) nezabývala tím, jaké dopady by nepřiznání pobytového oprávnění mělo do práv žalobkyně a jejích dětí, pokud by žalobkyně musela z území České republiky vycestovat.
27. Krajský soud v Brně shledal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o změnu účelu dlouhodobého pobytu nedostatečným právě z hlediska posouzení jeho přiměřenosti do práv nezletilých dětí žalobkyně dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a rozsudkem ze dne 10. 9. 2024, č. j. 34 A 34/2023-37, naposled uvedené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Za situace, kdy žalobkyně nemá přiznané žádné pobytové oprávnění, resp. dosud platné pobytové oprávnění je nutno považovat za neoprávněné, platí pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí stejné výtky, které Krajský soud v Brně predestřel v rozsudku ze dne 10. 9. 2024, č. j. 34 A 34/2023-37, viz zejména argumentace v bodech 23–28, v návaznosti na relevantní judikaturu. Pro účely tohoto rozhodnutí proto postačí na uvedený rozsudek soudu odkázat a tím přijmout jeho závěry i pro nyní posuzovanou věc.
28. Stejně výtky, tj. že pro účely rozhodnutí o žádosti žalobkyně nebylo možné považovat zjištěný skutkový stav za dostačující (neboť nebyla dostatečně zjištěna závislost nezletilých dcer na matce, možné dopady jejich oddělení či naopak přesunu do země původu žalobkyně, možnosti pobytu nezletilých dcer na území ČR u otce pro případ nepřítomnosti matky, další možná řešení v rámci rodiny, která by reflektovala zájem nezletilých dětí) opodstatňují zrušující výrok soudu i v této věci, neboť bez požadovaných zjištění není možné přistoupit k úvaze o přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do práv nezletilých dětí žalobkyně, jak vyžaduje čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Jak totiž vyplývá z judikatury blíže

vymezené v odkazovaném rozsudku zdejšího soudu, pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte zabýval. Od správního orgánu se přitom očekává zvýšená aktivita při zjišťování skutkových okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25), což ani v této věci splněno nebylo.

29. Pro účely dalšího řízení v této věci je dále třeba uvést, že bez ohledu na výsledek znovuotevřeného řízení ve věci žádosti žalobkyně o změnu účelu dlouhodobého pobytu, se budou muset správní orgány zabývat otázkou, zda nezískání stejného pobytového oprávnění žalobkyně, jakým disponují její nezletilé děti, lze považovat za nepřiměřený zásah do jejich práv na rodinný a soukromý život. Taková úvaha v napadeném rozhodnutí ani v jemu předcházejícím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsažena není. Správní orgány pouze konstatovaly, s odkazem na neoprávněné (leč dosud nezrušené) povolení k pobytu žalobkyně za účelem společného soužití s manželem, že zamítnutí její žádosti o trvalý pobyt takové dopady mít nebude.
30. K tomu je vhodné uvést, že nelze odhlížet od povahy nyní posuzovaného řízení, jehož cílem je získat nejvyšší pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Ta svým poživatelům skýtá (ve srovnání s jinými typy pobytových oprávnění) značné výhody, získání trvalého pobytu je spojeno s širšími právy a stabilnějším postavením v České republice. A je pravdou, že právní úprava ani judikatura nevyžaduje, aby cizinec získal stejný typ pobytového oprávnění, jaký mají jeho děti. K nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života bude zpravidla docházet v důsledku absence (jakéhokoliv) pobytového oprávnění cizince a s tím spojených dopadů (zejména povinnosti vycestovat). Nelze však na druhou stranu vyloučit individuální situace, kdy odlišný pobytový status rodiče a na něm závislého dítěte, bude možné vyhodnotit jako nepřiměřený zásah do jejich práva na rodinný život. Zejména v případech dlouhodobé a hluboké integrace cizince (rodiče) na území by bylo možné uvažovat nad opodstatněností přiznání stabilnějšího pobytového statusu pro tohoto rodiče (tj. ve formě trvalého pobytu).
31. Nutno připustit, že tvrzení žalobkyně jsou ve vztahu k jejímu požadavku na získání stejného typu pobytového oprávnění, jakým disponují její děti, jen velmi obecná. A pokud žalobkyni bude přiznáno povolení k dlouhodobému pobytu (či jiný typ pobytového oprávnění), již nebudou relevantní argumenty, že by žalobkyně nemohla na území České republiky se svými dětmi legálně pobývat. (Ne)přiměřenost nižšího typu pobytového oprávnění by tak správní orgány při naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti o trvalý pobyt mohly shledat pouze při vskutku pádných a opodstatněných důvodech, že odlišná forma pobytového oprávnění do práva žalobkyně na rodinný a soukromý život nepřiměřeně zasahuje. Otázkou, zda jsou tyto důvody v případě žalobkyně dány, se budou správní orgány zabývat v dalším řízení.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude úkolem správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o trvalý pobyt do jejich práv, resp. do práv jejich nezletilých dětí. Přitom budou vycházet ze skutkových zjištění doplněných v souladu s požadavky rozsudku Krajského soudu v Brně ze

dne 10. 9. 2024, č. j. 34 A 34/2023-37, resp. zohlední výsledek řízení ve věci žádosti žalobkyně o změnu dlouhodobého pobytu, které bylo uvedeným rozsudkem otevřeno.

33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady za zastoupení advokátem, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepisu a podání žaloby a tomu odpovídající dva režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková částka náhrady nákladů řízení, jíž musí žalovaná žalobkyni uhradit, tedy činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. listopadu 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně